

א (האידיאה האלהית והאידיאה הלאומית באדם) [עריכה]

סגנון החיים וסגנון המחשבה של האדם, הכוללים את כל מהותו, מתבלטים הם במלא תכנם ברעיון החברה וברעיון הרוחני, שהם הנס האוצרות של הצורה הלאומית והאמונית אשר לצבורים האנושיים, כשהסגנונים האלה מתבררים ביותר, וקויהם הרשמיים נגמרים ברוח האמנות אשר להיסטוריה, אז אנו מוצאים את שתי האידיאות האנושיות היסודיות, ההולכות וחוזרות בכל מסבות החיים, הפרטיים והחברתיים, הרוחניים והמעשיים האידיאה הלאומית והאידיאה האלהית הראשונה בתור סגנון החיים הסדרניים של החברה והאחרונה בתור סגנון המחשבה של הרעיון הרוחני. ואם נבא לדיק יותר ולהגביל התחומים, ע"פ הדרך היותר רגילה בהיותם עומדים במערכה מקבלת, נאמר: הרגש הלאומי והדעה האלהית, שלפעמים, בחליפת המצבים האפשרית, נמצאם גם תחתונים למעלה ועליונים למטה בתור דעה לאומית ורגש אלהי. המעלות והמורדות הפרטיות, הדרושות לחליפת המצבים הזאת, הן גם הן סבות נכונות, ולפעמים גם תולדות נאמנות לזרמי חיים כבירים, במציאות ובפעולה, שראשיתם נכרת ביחוד בחיי החברה הכוללת והשפעתם הולכת ושופעת עד למעמקי חיי היחיד היותר פנימיים.

ההכנה לרעיון האלהי נמצאת היא באיזה אופן גלוי או נסתר, ישר או מעוות, בכל הלבבות של האנושיות, לכל פלגותיה, משפחותיה וגוייה. היא מחוללת דתות, ורגשי אמונה שונים, סדרים ונמוסים, המסבבים גם הם המון מעשים כבירים בכח איתן בחיי גוי ואדם, בסדרי החברה ובמהלכי הפוליטיקה, רוקמים ואורגים בסתר ובגלוי עלילות נוראות לאין חקר ברוח האדם ובמהות תארי חייו. אלה הם שלבי התנועה לצד ההשתלמות של הרעיון האלהי והתבררותו ומעוף ההתנשאות אל החיים המלאים, בלשד מקוריותם, בהוה ובנצח.

בלכתה, ממעלה למטה וממטה למעלה, חוללה הכנה זו מכוונת לאומיות שונות, מכוונות למצבה, בכל קבוץ אנושי ובכל מצב גיאוגרפי לפי ערכם. היא מצאה תמיד אי אלה מכשירים חמריים, שכבר הספיקו לכוון איזה חומר רפה לפחות לתכסיס עממי, ועל ידי השפעתה העליונה נופחה נשמת חיים באותו הגולם. החפץ, המרץ, האמנות, הדמיון והשכל, צרכי החיים וכל נטיות הרוח בכלל התלכדו יחד ויהיו לרוח וגויה. ויקומו לנו קבוצים חברתיים ולאומיים, שכשאנו מסתכלים בהם בעין פקוחה הננו רואים את כל הסבות החזקות ההולכות ומשפיעות על סדרי הויתם וחייהם שהן כולן נמזגות ונבללות מההכשר הפנימי של מזוג הרעיון האלהי עם הנטיה הקבוצית שבצורה הלאומית. אמנם אחרי שירדה האחרונה לרשת ארץ התרחבה והתאמצה, ותקנה לה הויה שלמה וחטיבה מיוחדת, ולפעמים גם תנסה כחה להנתק משרש חבורה היסודי, מתכן הרעיון האלהי. אבל אין ביד ההיסטוריה האנושית להראות, שנסיון זה מצליח לצאת לפעל, ורואים אנו שהתכונה העליונה האלהית שבאדם, אפילו בהיותה בתכלית שפלותה ובצורת נקודה היותר זעירה וכהה שגם אז היא רק "מתעלפת, מתבטלת ולא מתה וגועה", היא נותנת את העצמה היותר פנימית לכל דחיפות החיים.

ויש אשר החיים המעשיים כבר ישתכללו בהויתם, התכונות החברתיות, המוסריות והחמריות, כלן התקשרו בקשר אמיץ ומסודר, והאורה האלהית, המושקפת אל מקום מעמד החברה, כהה היא שמה בעצם רחוקה, עד אשר אך מחשכים ומהומות תמצא החברה המתוקנת, בכלי מכשיריה הרחבים ובצרכיה התרבותיים הרבים, אם לאור כהה זה תחפוץ ללכת בארחות חייה. אז תסוב הלאומיות אחרנית ותרצה להתבצר ברעיונה המיוחד, ולא תאבה לפנות עוד אל מקור הויתם היסודית, שהוא הרעיון האלהי. אבל כאן תפגש הראשונה במעמד הזקנה והחולשה הכח המיכני ישמש עוד איזה משך זמן לדחוף את המכונה הקבוצית, אבל לשד החיים ילך ורפה, הלך וחסר. באבוד העליה הרוחנית את ערכה, יאבד ממילא הכלל את צביונו. צרכי היחיד ותביעותיו הפרטיות ישאו ראש יותר מהערך ההרמוני וגבולם ילך הלך והתרחב, עד כדי שרירות לב ועמה יאוש ובחילה בחיים ובמציאות, ותהפוכות בכל הסדר הרעיוני, "אין אמת ואין חסד ואין דעת אלהים בארץ". האידיאה הלאומית הכללית תשפיל שבת ולא תוכל עוד לחיות בכל עז חסנה, צבא מרומה כשלו וכסא ממלכתה יתנווד. "נוע תנוע ארץ כשכור והתנוודדה כמלונה, וכבד עליה פשעה ונפלה ולא תוסיף קום. והיה ביום ההוא יפקד ד' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה".

החברה הלאומית כשבאה במשעול צר זה, שנדמה לה שהיא מוכרחת להנזר ממקור ראשית צמיחת חייה, תחל לחוש את מכאוביה בזמן קרוב. החמריות תמצא לה אז, לחברה הנחנקת תחת סבל משא החיים מחוסרי המטרה, הטעם והתוכן, להחיש לה רפאות תעלה על ידי שיטותיה השונות, שיטות של מהומה, המיוסדות על בסיסים רעועים של רכוש כלה וחיי כלכל נמוכים, חסרי און והוד, גרויים חמריים של תאות חיים גסים ההולכים ומתנוללים, שאין בהם נחת וחמדת

לב טהור, כל אלה יחגרו שארית כחם לפרנס את הלב ואת המח, מרכזי החיים של היחידים, בהתאמצות להקים מן השברים הללו איזה מוסד טכני גם לחיי חברה ואנושיות. אבל לשוא, מאומה לא תשאנה בעמלן. המות השחור, הדומם והקר, לא יוכל להחיות. רק ממקור החיים יכולים חיים להיות מפכים ונובעים. "הוי, אמר לעץ הקיצה! עורי! לאבן דומם. הוא יורה? הנה הוא תפוש זהב וכסף וכל רוח אין בקרבו!".

ב (האידיאה האלהית והאידיאה הלאומית בישראל)[עריכה]

מתוך ההכנה לרעיון האלהי, מתוך הנטיה העצומה שלרוח האדם בכללו להתבסס על יסודו של זה ולמצוא שמה את מחסהו ובסיס עמדתו, ההמשכה הפנימית אל האורה והמנוחה, אל הרוממות והאלמות שברעיון האלהי, סובב הולך הוא רוח האדם לבקש את מגמתו בדרכים שונים, בחזיונות מתנגדים זה לזה, בערבוביה של ערפלי צלמות עם נצוצי נגה, עד שבא הבטוי החי של האידיאה האלהית בלבוש הסגנון הלאומי ברום הגובה וההתאמה בישראל.

בראשית מטעו של העם הזה, אשר ידע לקרוא בשם הרעיון האלהי הברור והטהור בעת השלטון הכביר של האליליות בטומאתה פראותה, נתגלתה השאיפה להקים צבור אנושי גדול אשר "ישמור את דרך ד' לעשות צדקה ומשפט". זוהי השאיפה, שבאה מכח ההכרה הברורה והעזה והתביעה המוסרית הכוללת והרמה, להוציא את האנושיות מתחת סבל נורא של צרות רוחניות וחמריות ולהביאנה לחיי חופש מלאי הוד ועדן, באור האידיאה האלהית, ולהצליח בזה את כל האדם כלו. למלואה של שאיפה זו צריך דוקא, שצבור זה יהיה בעל מדינה פוליטית וסוציאלית וכסא ממלכה לאומית, ברום התרבות האנושית, "עם חכם ונבון וגוי גדול", והאידיאה האלהית המוחלטת מושלת שמה ומחיה את העם ואת הארץ במאור חייה. למען דעת, שלא רק יחידים חכמים מצוינים, חסידים ונזירים ואנשי קדש, חיים באור האידיאה האלהית, כי גם עמים שלמים, מתוקנים ומשוכללים בכל תקוני התרבות והישוב המדיני עמים שלמים, הכוללים בתוכם את כל השדרות האנושיות השונות, מן רום האינטליגנציה האמנותית, הפרושית, המשכלת והקדושה, עד המערכות הרחבות, הסוציאליות, הפוליטיות והאקנומיות, ועד הפרולטריון לכל פלגותיו, אפילו היותר נמוך ומגושם.

אור האידיאה האלהית, העולה ומזדקק בקרב עם כזה ומטביע בו את חיו הלאומיים המלאים, פועל הוא אח"כ בעולם כולו, גם בצרוף כל הכחות הפרטיים שבכל עם ולשון, בכל מקום שהם, שהיו נמצאים תמיד מוארים באורה זו וחיים בה. ופעולה זו תביא לידי ההכרה הבטוחה, שהחיים המדיניים, אפילו הסוציאליים במונן היותר רחב, יקבלו רק אז את איתנותם ואת ערכם האמתי, דוקא בהיותם יונקים מטל החיים העליון של האידיאה האלהית המוחלטת, המכשרת את כל המציאות כולה, במובנה הרחב והמתנשא גם מעבר לגבולות הכרתנו המוגבלת וצורותיה אל תכלית רוממות מעלתם, ההולכת, ומתגברת בנחלה בלי מצרים.

הכשירה לזה האידיאה האלהית את ישראל בתכונה פסיכית, ביחש גזעי, במצב גאוגרפי, שכולם מסייעים ומכשירים לכך את כחותיו העצמיים ואת המעמדים הסובבים אותו מבחוץ. וכנסת ישראל במעמדה הנשא והנשגב, בימים מקדם, בימי פריחתה והתחלת גדולה, בימי "חסדי נעוריה ואהבת כללותיה", הגיעה בנשמתה המזהירה, בתעופה גדולה למקור האורה העליונה. את תכונתה הלאומית השרישה במעמקי האידיאה האלהית הצלולה בכל להבת אש עז אהבתה ובכל תפארת הוד רעם גבורתה, ועם ברקי נגהה חתמה לה את חותם לאומיותה. ובאוצר האידיאה הלאומית שלה נגזרה ונזרעה האידיאה האלהית, בתכלית הכשרון אל השכלול העליון והגמור המאיר את העולם כולו בכבודו.

אמת הדבר, שאחרי שכבר יצאה התכונה הלאומית לעולם ונתגלמה בהויה המוחשיית, קנתה לה גם בישראל סבא זכות קיום והויה מצדדים שונים ומפוזרים. ומדי השתפלה בחביון עז האלהי, להתהלך בארצות תחתיות, לקחה לה ארחות עולם כאלה, המסתעפים מהמסבות הסבוכות אשר לחיי החול, הכוללים את כל תביעות החומר והרוח של האדם ושל החיה שבקרבו גם יחד. אבל גם בכל ירידותיה לא נמחק מן התכונה הלאומית חותם מקורה, ולעולם קימת היא יניקתה בסתר פנימיות הויתה מהצנור העליון של האידיאה האלהית.

ג (מצב הירידה והפרוד בין האידיאות)[עריכה]

כבר היו שני המאורות הללו "משתמשים בכתר אחד" בישראל, והאידיאה הלאומית היתה עומדת במעמד שוה, בכל קומתה ובכל הסתעפות חיליה והמון תכסיסיה, עם האידיאה האלהית, המחיה

כל ומעדת כל שטפי החיים ותנועותיהם בריח בשמי עדן גן אלהים, אלא הקטרוג של התכונה המעשית הקודרת, בהפגשה במכשולי הדרכים האפלים, ברקבובית שבחיי החול, היחידים והצבוריים והמעמד הנשא והנשגב הוא הכין לו די כח, המספיק בערך גם לאותם ימי הירידה, לימים אשר האידיאה הלאומית החלה אחרי צאתה מחדר הורתה, ממקור האידיאה האלהית, לרדת "כצפור נודדת מן קנה" אל התכסיס המעשי העב והמגושם. אויר העולם, שהיה מלא כל כך זוהמת הבהמיות ופראות האלילות, שם כמעט מחנק לרוח החיים של השאיפה האלהית המקושרת בתוכן הסגנון הצבורי של הצורה הלאומית, ושכינת האומה ירדה שפלה. כפי אותה מדה שהוסבה מההשפעה הישרה של האורה האלהית העליונה ככה אבדה האומה את הארת הכח של עצמה וחילה הפנימי.

אמנם קמו לה, אחרי אשר נאספה ההארה העליונה של דור המדבר, דור הפלאות, גואלים ומושיעים, אשר עזרוה עזר מעט ויסמכוה בנפילתה. ולפעמים הופיעו גבורי אל, אשר כמעט הקימו אותה הקמה איתנה ויקשרוה עוד בצרור חייה, במרום האורה של הרעיון האלהי. לעד לא ישכח מזכרונה אותו תור הזהב שבפריחת ימי שלמה, בבנין הבית הראשון, בהדר תפארת כבודו ועז החיים שהתגלה בו, בהבעת עושר האידיאה האלהית והלאומית המשולבות זו בזו בהתאמה הרמונית, "וקיימא סיהרא באשלמותא". אז באותה התקופה, הקצרה בכמותה והארוכה באיכותה, שאפה האידיאה הלאומית רוח חיים מלאים, כפי עצם טבעה וספוקה הפנימי, ותינק זיו הדרה מהרעיון האלהי הטהור. העשר הלאומי וחסן כבודו הוסיף יפעה ואמץ אל הרעיון האלהי, שממנו יצא אז בבהירותו התכן הלאומי, והמחשבה האלהית בצורתה הישראלית הועילה להשפיע חיי ענג, חיים של כבוד ורוממות רוח לכל הגוי כלו, ויתרומם על במתי השירה החיה האלהית ועל מרומי פאר החיים, הדר הגדולה הלאומית וזיו האהבה הטהורה והרעננה. "לא היה העולם כלו כדאי כיום שנתן בו שיר השירים לישראל, שכל הכתובים קדש ושיר השירים קדש קדשים".

אבל רק הרוח הלאומי ביחשו הכללי התרומם למדת גבהו בימים הטובים ההם של ההתעלות ההיסטורית, ויחש את מקור חייו וקרן ישעו בתכן ההופעה של הרעיון האלהי. המוסר הפרטי עוד לא נזדכך לבוא לידי מדה זו, ותכנית החיים של היחידים לא יכלה להתאים גם היא אל ההרמוניה העליונה הזאת. עם זה גאו "החוחים והקוצים הסובבים את השושנה העליונה". ממלכות האליל, עם כל קסמי הקולטורה האלילית, התנשאו ויעוררו את החשך, ובהתלהבות אמוץ החיים התנערו התשוקות הגסות והמדות הרעות התעוררו. התגעשה חית האדם, יגדל שויון הרוח ורפיון החפץ לכל נשא ונאצל, לכל מרום וקדוש, לכל מה שלמעלה מהחושים החמרניים והדמיון הגס הנשען רק עליהם. כקיר ברזל וכעננים כבדים עמדו כל אלה נגד זריחת האורה האלהית העליונה, שחדרה כבר בקרניה אל תוך תוכה של הנשמה הלאומית, ותחל להאירה בכבודה. וכמעט שחלפה לה במשך זמן מצער האורה המבהקת של האידיאה הלאומית, ביחושה להשפעה הגלויה והכבירה של האידיאה האלהית עליה. מן אז החל להתנווד זה הכסא האיתן אשר הוקם על, כסא ד' לבית דוד. הרעיון הלאומי החל להפרד מיניקתו העזה משדי הרעיון האלהי.

אמנם האנושיות בכללה לא הפרידה אז עדיין בהחלט את הענף הלאומי משרשו הטבעי, והתכונות הלאומיות עם הנטיות האלהיות שמשו בערבוביה בהמון עמים רבים. אבל מה היתה תכונת ערכה של נטיה זו, לאנושיות במרחבי שדרותיה נטיה עכורה פראית, מלאה רשע וכסל ושפלות חמרית, אשר אך נצוץ קלוש בלתי נרגש של אורה כחנית מחיה אותה תחת גלי הזוהמא הרבים אשר כסוה. וכנסת ישראל מחוברת היא בעורקים ידועים לגויה האנושית הכללית וסובלת את מכאוביה, כל זמן שלא תתנשא לסלול מסלתה האלהית המיוחדת לה, אשר על ידה תהיה קשורה בגויה הכללית קשור של השפעה רוחנית לטובה ולא של קבלה גם לרעה. ובסור ישראל מארח חייו המקוריים לא עצר עוד כח להחזיק מעמד בלאומיות יבשה ומופרדת ממקור הנטיה האלהית בכללה, שזהו מעמד של חיים העומד כצר נגד המהלך ההיסטורי הכללי. מתוך הבקשה הטבעית להרטיב את הלאומיות הקסימה גם אותו אותה ההשפעה המועטת של הנטיה האלהית, הנמצאת גם תחת מעטה הערפל של המון דמיונות, שהיו יכולים לקחת לב כל קבוץ חברתי, לפי מעמד החיים הרוחניים אז. אמנם את הנפש הילדותית של העמים, גויי התקופה, שתבעתם הטבעית לאורה רוחנית היתה קלושה, אותה השביעה אז אורה זו בכח מזנה הרוחני המועט, בכדי ספוקם המצומצם לימי חייהם הקצרים, שהיו קצובים להם על במת התולדה. אבל לא יכלה לספק את הצרך הרוחני של הגוי הגדול והאיתן הזה, שכח-חייו הוא כח ענקי וזרם חפץ לבבו ומעוף רגשותיו מקבילים לעומת אריכות ימיו והשפעתו הכבירה על תבל ומלאה ואשר נפשו כבר התרחבה מהשפעה רבת זיו של אורה אלהית אדירה, שכבר זרחה עליו בשפעת עשרה בימי עלומיו. על כן ירד אז ירידה נוראה. מקור הרעיון האלהי הנשא דלל וחרב בו, מתכן הרעיון הלאומי שלו, מבוע המוסר חדל לפכות, הוד האצילות הועם והאידיאה הלאומית חדלה תת פריה. ויהי ל"גפן בוקק ישראל".

עונות אבותינו הורידו כל כך את כנסת ישראל ממרום גבורתה וקדושתה, חטאת הקהל רחבה וגדלה כל כך, נתרחה האידיאה הלאומית ברחוק קצוני מהאידיאה האלהית ומבול הקלקולים שטף עד צואר, כל עין בשר לא יכלה כבר להכיר כלל את הרושם הנשאר מהשפעתה של האידיאה האלהית על התכונה הלאומית הפרועה והמדולדלת. היאוש המר הזה הוליד בלב נביא את הרעיון האיום והדוקר של "העבירים באומה אחרת", אז התבטאה בכל מרירותה הגערה הנוראה, העמוקה משאול: "ריבו באמכם, ריבו כי היא לא אשתי ואנכי לא אישה!".

אבל במעמקים, במקום שאין העין, גם של כל נביא וצופה, שולטת שמה לא עומס בכל זה הזיק האלהי האחרון, הבוער בעומק נשמתה של האומה. הקץ מוכרח לבא, והתכונה האלהית הפנימית תתעורר מתרדמתה הארוכה אחרי כלות כחן המעושה של הנטיות ילידות הדחיפות החיצוניות שהן בלתי טבעיות לישראל. "והיה ביום ההוא נאום ד' תקראי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי. והסירתי את שמות הבעלים מפיה ולא יזכרו עוד בשמם. וכרתי להם ברית ביום ההוא עם חית השדה ועם עוף השמים ורמש האדמה, וקשת וחרב ומלחמה אשבור מן הארץ, והשכבתים לבטח. וארשתיך לי לעולם. וארשתיך לי בצדק ובמשפט בחסד וברחמים, וארשתיך לי באמונה וידעת את ד'".

ד (המצב בגלות)[עריכה]

כאשר סר רוח אלהים מעל האומה, בהפרידה את תכונתה הלאומית ממקור חייה, נתחיבה חובת גלות. חיי הצבור המקולקל עד היסוד מוכרחים היו להדכא, יחד עם צביונו הממשי ועם ההשרשות הרעות שהשריש בלב יחידיו, ושמצאו את כלי משחתם מוכנים לפנייהם במשטריו. הגלות החרבן הפנימי והפזור החיצוני הכתה לרסיסים ותאבד עד היסוד את האידיאה הלאומית החרבה, אשר זנתה מעל אלהיה, אשר בהנתקה משרש חייה טמאה ונתקלקלה מרוח הטומאה של הקולטורה האלילית וכל כשפיה. גאון ישראל ותפארתו נפלו משמים ארץ.

אבל האידיאה האלהית והאידיאה הלאומית, הישראלית, הן כל כך מתאימות זו לזו, עד שבכל אחת מהן מונח תמיד גם כח שרשיה של השנייה, האידיאה הלאומית בכל אופן נושאת היא בתוך תוכה את האידיאה האלהית, והאחרונה לא תוכל להכחד מהשפעתה על אותה האומה, שהיא מקום מנוחתה על המרחב ההיסטורי הכללי, על כן תחיה באיזו צורה גם את הרגש הלאומי, אפילו במצב היותר ירוד וכהה.

באין מקום להשפעתה של האידיאה האלהית על הלאומית, אחרי הטמא מרבית הכחות של האחרונה ויהפכו ל"יסורי הגפן נכריה" ואחר כך גם נהרסו עד היסוד, התכנסה האידיאה האלהית בכל ימי הגלות בקן הקטן והדל, במקדש מעט שבבתי כנסיות ובתי מדרשות, בחיי הבית והמשפחה הטהורים, ברשמי-שמירת דת ותורה. ערכם של אלה הוא בתור ציונים בגולה, שרידים מדבר שהיה חי ושלם ושעתיד לחיות בשלמות בשוב ד' את שבות עמו. בודאי אי אפשר היה להגלות באומה שבורה ורצועה, בעצמות בודדות ומנופצות, בעם מפוזר בגולה ונתון למשסה ולשנייה, אותו עז הרוממות של חזיון התאחדות שתי האידיאות המתאימות, כחסנן ותפארתן בימי קדם, ב"כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו", בהיות העם יושב לבטח בארצו. אלא שהאידיאה האלהית מתוך עליונותה, מתוך עצמת אור החיים שבה, דוקא היא יכולה להשיב רוח חיים גם בעצמות יבשות, והיא רק היא עצרה כח לשמור את "נקודת ציון הפנימית" היסודית של כנסת ישראל, אפילו מצד התכונה הלאומית שבקרבה, כדי שתהיה ראויה לקום לתחיה בבא עת קץ הראוי.

וכמה כואבת ונמוגה היא כעת האידיאה הלאומית הישראלית, שכל רוממותה ואורה, תפארתה וגבורתה, מתגלים רק בהופעתה המלאה של האידיאה האלהית בקרבה בכל שכלוליה והנה היא שבתה ונתעלפה לגמרי משפלות עבודתית, בזויה ונמאסה, מאפס נשמת חיים, אויר לנשימה ומזון לקיומה והמשכת חייה, חדלו היחידים הפזורים לחיות חיי עם והחיים הלאומיים, עם כל הרגשותיהם האמיצות והאדירות, מלאות ההוד העז והגאון, נשכחו כמת מלב, ורק תמציתן של ההרגשות האלה, הנוטה לצד המוסר והתרוממות הרוח וסדור חיי החברה, היא שנקלטה עלידי הצד הפנימי הנסתר של האידיאה הלאומית שהוא בלוע בעצם האידיאה האלהית עם האורה האלהית במדה המוקטנת שנשארה, במקדש מעט של חיים שיש בהם קיום מצות ותלמוד תורה, נקלטו באותה מדה שכח החיים המועט, הנשאר גם בתוך מאפל הגלות, יוכל לשאתן ולקבל השפעתן, בגאון מצד העבר ובנחומים לעתיד בצפיה לישועה, לעת ינחם ד' את עמו וגאל את יעקב והשיבו אל נוהו.

רק טהורי נשמה משערים את עומק המכאוב והיגון הזה, הצער העולמי המקיף והכולל והחודר בפרטי פרטי החיים האומללים המלאים חמת ד' של פרוד הדבקים והקטנת המאורות.

אמנם האידיאה האלהית, מאין לה מקום איתן בהרחבתה של האידיאה הלאומית הישראלית, אחרי גלות העם וחרבן המקדש, התנשאה במשך זמן הגלות מעל לגבול כל גוי מיוחד, אל מרומי שאיפת הצדק המוסרית, המדע העיוני והשכל הנקי, החכמה הנאצלת והמופשטת, ומשם תשלח קרני אורה מעטים, שרובם האיכותי חודר באהלי יעקב על ידי אור שרידי קדומים, על ידי פלטת מורשת התורה ושיורי השפעת הנבואה ורוח הקדש, ואורות פזורים תפיץ פה ושם בין שרידים יחידים דורשי אלהים, מהירי אמת וצדק, שבכל עם ולשון. בדרכה זו עשתה את החזיון של "התעודה הישראלית", שנצחה את כל מנצחיה ביסודה העיקרי. סוף סוף זככה מליוני לבבות להפיח רוח חדשה בגוים וממלכות, הפיגה הרבה את רשעת האדם האלילי. אבל לא זאת המרגעה. ההשפעה הקלושה של אמרת המוסר החלשה והנאנקה, באין לה מעמד מרומם רשמי בחיי עם וממשלה, של הופעת השפעתה של האידיאה הלאומית שלה, בכל רוממותה ושגובה, במה נחשבת היא. הצללים הגסים, המביאים רשעה וטומאה, מתלולים הם עם אורותיה המפוזרים של האידיאה האלהית, בהיותה משוטטת בלאומים. והקרע שבינה ובין האידיאה הלאומית, שהוא גורם כל המהומה והערבוביה בעולם ההברתי והמדני, אי אפשר שיתאחה כי אם במקום האחדות הטבעית שלהן, בישראל, בתחיתו השלמה והגמורה בארצו, בשוב ממלכת שדי לאיתנה.

ה (בית ראשון ובית שני. האידיאה הדתית. המצב הישראלי ויחוסו לאנושיות)[עריכה]

מפני שלא הוכשרה עדיין הנשמה הפרטית של היחידים לקבל את כל תקפו וזהרו של אור האידיאה האלהית עצמה, ולהתאים על ידו את חייהם עם ערך הכלל ושלמותו לכן הוכרח להשבר אותו המצב הנשגב של האומה שהחל לעלות ולהתרומם בימי הבית הראשון. הבית השני לא הוכן להשבת אותה האיתנות של האומה, במלא המובן. לא כח צבורי ישראלי הופיע עליו, כי אם כח של יחידים. "הנבדלים מטומאת עמי הארצות", שעל ידם נתן ד' ניר לישראל לעמד לגורלו האחרית הימים. עוד לא מורק ושוטף הכח הצבורי האדיר ואפיו לא עובד יפה, לעומת כל הקלקולים הרבים וכל הזוהמא שקלט בקרבו, בשחת העם את דרכו בימי טובה ושלוה. אז מצאה ההשפעה האלהית האישיית, הפרטיית, מקלט לה באומה ובארץ.

כל אותה הפרטיות, המעשית של שמירת תורה ומצות ודקדוקיהן הפרטיים, והעיונית של הדעות והאמונות על-דבר "צרור חיי-הנצח" האישיים הפרטיים ו"קבלת הפרס" של היחידים, אשר מקודם נתגלתה ונתקימה בחיים מתוך הופעת האידיאה האלהית, בתור נשמת האומה הכללית וכולולה היתה באוצרה העליון ולא היתה נכרת ובולטת כלל בפני אורה הכללי הגדול של זו האידיאה האלהית הישראלית כנר לפני אבוקה וכשרגא בטיהרא, היא החלה עתה, בסלוקו של האור הכללי הגדול בימי הבית השני, להקבע ולהתבלט באפיה הפרטי המיוחד. אז באה תחת האידיאה האלהית בעצם רוממותה, ועל ידי גניזתה של זו, תולדתה האידיאה הדתית, במלא צביונה והרחבתה: משמשת היא זו ומלבשת את הראשונה, ולעולם לא תתנכר לשרש נשמתה, שהוא האידיאה האלהית המיוחדת לישראל, בתור אומה המסוגלת לה מצד נשמתה הלאומית. המוסר האישי הפרטי, הדאגה לחיי הנצח האישיים הפרטיים, הדיוק הפרטי של כל מעשה בודד המקושר ברוח הכללי, התבססו יפה על פי ההופעה האלהית המוקטנת המיוחדת לצד הפרטיות האידיאה הדתית. מעמדם המבוצר באומה נתן לה כח רב והכין לה כלכלה רבה, שתוכל לשאת אתה גם בימי גלותה ונדודה. גם הכשיר לה את הדרך, כדי שתוכל לבא, בהדרגה על ידי מהלך מסובך ומסובב, אל המטרה העליונה, שהאידיאה האלהית תשוב להופיע בקרבה בעצם עז גבורתה, אחרי שיוכשר העם אל שאיפתו הברורה, כימי עולם וכשנים קדמוניות, זהו החנוך הגדול והארוך, של הרחבת התכסיס הדתי והשפעתו, בהמון דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים, חדשים גם ישנים, בצרוף דאגת חיי-הנצח האישיית הפרטית, המסיעתה.

האידיאה האלהית, בתור נשמת האומה, הולכת מן הכלל אל הפרט במהלך של אור ישר. יסוד התגלות פעלה הוא יסוד הכלל, ומעשרה של האורה האלהית הרבה הזורמת בקרב הכלל, המלבבת וזוהרת בגלוי ובבליטה רבה ברשומה הרוחני של האורגניות המלאה המיוחדת שלו, מתמלא הפרט, שהוא מחובר אל הכלל ושהוא חלק מחלקיו מלוי שלם וגמור. על במתי-עב דורכת האומה הכללית הזאת, ואינה זקוקה לדבר על דבר קבלת פרס של היחידים הפרטים שלה, שיסוד חייהם הוא שלם רק לפי אותה המדה שהם חשים את התמלאותם כולם בחיי הכלל. הדבר הגדול הכללי של "והתהלכתי בתוכם והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו לי לעם", שנותן עז ועצמה בתוך כל נשמה יותר מכל מה ששום אמת קנויה בדרכי הגיון תוכל לתן, הוא יסוד הכל. כל הדברים

האחרים, המתפרטים והולכים בהעתק הרעיון מעט או הרבה מזיו האורה העליונה הזאת, הם רק מסובבים ממנו ובאים על ידו. כשהנשמה העליונה האלהית הזאת מחיה את האומה היא מתרוממת בגדלה ובתעופת רוחה מעל כל הגבולים וההבדלים הפרטיים, המחלקים בין המצבים השונים של החיים כל רעיון לא יוכל לבא אז על דבר חלוק שבין חיי עולם לחיי עולם הבא. במעמקי כל נשמה מוטבעת היא הידיעה, שאין לפני האורה האלהית גבולים ומעצורים, שהחיים האלהיים אינם נפסקים עדי עד והנם בעולם הזה ובעולם הבא, ובודאי מוצאים הם להם בכל מצב של חיים את תנאיהם. אבל אין כל רעיון הולך אפילו למצא צורך לצייר את האופי המיוחד של אותם החיים, שאין לנו מהם רק מושג כללי על דבר היותם, כמו שאין לנו שום מושג מהאורה האלהית כי אם מה שאנו חשים את מציאותה ומתענגים מזיוה בכל עומק נפש רוח ונשמה. ולא עוד אלא, שהבטחון הפנימי וההתעוררות הכללית הם כל כך עזים, נעימים ואדירים, עד שאינם מפנים כלל את המחשבה הכללית, החיה בכל עזה והדרה, לדבר על אדות מצבים כאלה, שהדבור הפרטי שבהם מוכרח הוא כבר להתפס באותה ההקטנה של דאגת הפרט כי האורה האלהית המפולשת באוצר הכלל, מכה גליה ברב אמצץ, באין צורך לשום חשבון של "שלי ושלך". ואותו העז האלהי המרהיב, השורה באומה בכללה, שהוא מתבלט על ידי מלוי כחו האלהי בכל רגשות לבבה, בנטייתיה הפוליטיות בקוממיותה הפנימית ובהתפשטותה הגיאוגרפית, הוא מתעלה מאליו בתמצית המוסר הפנימי הרבה יותר מכל מה שתוכל לתן כל השקפה פרטית עמומה של חיי הפרט, שאחרי מיתת הבשר. אין העין ויתר החושים, "שרשי שאיבת המושכלות", שולטים שם לסמנם באופן גלוי ומבורר, שיוכל להופיע נהרה עצומה, בדוגמתה של אותה האורה האלהית המוחשת בכל עז חיי הלאומיות הכללית, בכל נכסיה המוחשים והרוחניים, בבליטה חריפה המרוממת את הרוח וממלאה חיים. ומה שאין צורך להרחיב ולפרט זורח הוא מאליו. ההארה העליונה הכללית הזאת של האומה, היא מתעלה לחיי נצח באלהים עליון, מעל כל גבול, זמן ומקום, בעז חיי עולמים ובשפעת השלמות והיכולת המלאה לאין חקר, ועל ידה מתנוצצת גם ההזרחה של אותן האמתיות הפרטיות הצפונות בגנזי אוצרות החכמה העליונה.

אבל חשכת הלילה היא שגרמה להרחיב את חוג הרעיון של האדם, בהעיפו עין השמימה על מרחבי אין קץ ועולמיהם. וחשכת חרבן בית ראשון וסלוק השכינה העליונה, האידיאה האלהית, מהתגלות בהוה באוצר החיים של האומה, היא שגרמה להרחיב את אופק המחשבה של האומה ולעזבה בנשיאת עין למרחקים, ולפרט את מה שהיה גנוז ובלוע בזיו אורו של הכלל כולו. הלמודים הגדולים והעמוקים המתפרצים למעלה מהחושים והגבלותיהם ונושאים דעם למרחקים, על אותן הגדולות של חיי העולם הבא ותחית המתים וחיי הנצח בכלל, בכל חליפותיהם ושנויי צביוניהם, אלה אשר היו מקודם קנינם של יחידי סגולה, נעשו עתה לקנין כללי לאומה, על ידם שאפה רוח. הם המשיכו לה את האורה האלהית במובן רחב ונאדר, החובק בזרוע עזו עולמי עד ונותן מחיה לרעיונות המתנשאים, אשר הככר של ההגבלות החושיות צר להם.

וכיון שהפרטיות נשאה ראש, ורגשי דאגת הפרט הרוחנית נשמעו מתוך השפעתה הרחוקה של האידיאה האלהית, מיד מצא לו גם העולם החיצוני מקום להתגדר ברוחניותה של האורה הישראלית, במוסר התורה וברגש אמונת אלהים הרוממה אשר בתוכה. מה שלא יכלה הנשמה החילונית של התבל לעשות עם האידיאה האלהית בהיותה במלא תקפה, שעה בעצמה את היכולת לעשות עם האידיאה הדתית. שהרי לא דוקא אומה החיה כולה באור האידיאה האלהית צריכה לזה, כי אם לב חפץ בחיי עולם ומלא רך ונטיה מוסרית של יחידים, וזה אפשר להמצא בכל מלא העולם.

מזה החל אותו הזווג המשונה, שאי אפשר שיעלה יפה, של הדתות הקימות בעמי הקולטורה שבזמנינו: חלקים מיוחדים של האורה האלהית של היהדות, בצורה מטושטשת ונדעכת ממקורה, עם יסוד הרעיון האלילי וכל זוהמת הברבריות שבקרבו, מצד המשפיעים, העסקנים, שנעקרו מבית חיהם, ומצד המקבלים, העמים עצמם, שהטבע האלילי הוא יותר קרוב להרגשתם, ביסוד הרגשתם הלאומית והחברתית כי לא אותם כי אם אותנו נשא ד' על כנפי נשרים להיות לו לעם נחלה כיום הזה. ו"ענבי גפן בענבי הסנה הוא דבר כעור ואינו מתקבל".

הנעם האלהי של החיים, המתרומם בעליונותו המתפשט בהדר פשטותו וטבעיותו על כנסת ישראל בכללה, באור האידיאה האלהית הנטועה בה, הוא עושה את החיים נוחים ועדינים, מתוקים וענוגים, בתכנם העצמי. חיים שכאלה אינם נכנסים בכלל שאלה, מגמתם הערבה והעדינה מקורית היא להם ושוכנת בקרבם ובעצמותם, והם ראויים לא רק להתקים אחרי המצאם כי אם גם להתחדש ולהתרבות. מכאן באות נטית שמחת החיים הפנימית, נטית ההתרבות הגנוזה, המסבבת את גלגל החיים וכל יפים והדרם ונעימת האהבה שבהם, ונעשות מובנות ומאוגדות עם כל הקשורים האידיאליים שבנשמה העליונה אשר לאדם. והכחות הטבעיים העזים אינם מסערים

בדרכם שום מהלך של מחאה ונגוד מוסרי ומושקפים הם כולם בדרך מדע עליון, עדינות רגש ונחת רוח, שלום נצח וחדות אלהים.

הנעם האלהי הזה, המתלווה עם כל לגימה ולגימה של החיים, הוא מכשיר להביט על החיים ועל המציאות בעין יפה ובשמחת צדיקים, להכיר כי "כל אשר עשה אלהים הוא טוב מאוד". לעומת זה, העולם האלילי, שאין לו נעם אלהים חיים זה, שממקור אורה של האידיאה האלהית העליונה שבטבע היצירה של ישראל, איננו יכול להתישב במנוחת החיים ושמחתם. עינו הרעה מוצאת בכל מקום מבטה רק מארה, והיא ממלאתו זעף וחמה אכזריה על עצמו, על היותו, על הכל, והוא מוצא את עצמו מנוגד מעצמו אל עצמו. אז רואה הוא בגבור עליו המכאוב את הצלתו לחיי השעה, עד אשר יעבור מן הארץ, רק באותו סגנון של חיים, שאין ברוחו פנימה שום נגוד ומעצור לכל התכונות הברבריות. אבל אי אפשר לכלא את הרוח לגמרי, והיופי הרוחני של האדם ומוסרו הפנימי תובעים את עלבונם בתרעומת נוראה, שאינה נותנת מנוחה לנפשו, ביחוד אחרי התבכר קצת ההשקפה העולמית הכללית, המבקרת את החיים משני צדדיהם מתוכם ומברם. לפיכך באה האליליות אל מחבא הבודאיות, שהיא מוצאת את מגמת מנוחתה באפיסה ובאבדון המוחלט. כוס הקצף על החיים ומרירותם, שהם תמצית המורגש של כלל המציאות, עולה הוא על כל גדותיו, וכל כלי השכל והרגש, האמונה והדמיון, מתמלאים בשאיפה אחת של חפץ החפצים להכחד ולהמחות באין שריד וזכר.

ומתוך ההרכבה המשונה הזאת של שני היסודות המקוריים האלה, היהדות והאליליות, אשר בעקב הפרוד שגרמה השפלת חיי המעשה לאידיאה הלאומית הישראלית מעל האידיאה האלהית, מקור חייה ואור ישעה, מתוכה באה אותה ה"דתיות" המצויה עתה בעולם בכלל, שאלהים סר ממנה. הפרוד הזה של האידיאות בישראל גרם פגם כללי, עד שגם כעת לא תוכל עדיין האנושיות, המפותחת הרבה, לקרוא בשם מלא את הרעיון האלהי, כדי להשפיע ממנו על הרעיון החברתי, בסגנונו הלאומי, כפי עצם טבע המחשבה בעמק טהר אצילותה. מאז החלה האנושיות להיות צולעת על ירכה ב"שקר שאין לו רגלים", במוסד של מוסר רוחני היונק משפע האידיאה הדתית, שלא רק שאין האידיאה הלאומית מתגלה בקרבו כי אם היא מנגדתה: וההשפעה הדתית והלאומית נעשו בסוף בהכרח כמו צרות זו לזו, אע"פ שהאחרונה צריכה תמיד ליניקתה מלשד החיים הגנוז בעמק עמקה של הראשונה. ותחת אותם המושגים הברורים המקוריים, שהיה אפשר לדבר עליהם בשפה ברורה ולסמן יפה יפה את הקו המבדיל ביניהם, בא מושג מלאכותי כהה כמושג הדת של עמי הקולטורה שבזמננו, בעלי הממשלות האדירות, הספרויות העשירות והאמנויות המפוארות, שהוא בא לשתף אותנו ואת העמים דוקא במה שאנו נבדלים מהם בהבדלה שבין קדש לחול, ושעל פיהו שופטים על מהותה של הדת בכלל ובכלל זה גם על "הדת" הישראלית, בשעה שנצוצי תורת חיים של היהדות אשר בו, הנטולים מבית חייהם, נהפכו בו לזועה ופלצות, למוסר של מבקשי מות הדבקים בקברים בצורה של חשך וקדרות נפש. וכל מה שההכרה מתבכרת והולכת, כל מה שעוברים השכרון של ההרגשות הכהות והשעמום של הפנטיות הגסה והעכורה, בא מיד היאוש והפיסימיות לאכול את כל חילם, ועל כל היכלי הספרות והאמנות אורגת השממית הזאת את קוריה, לדכא כל רוח ונפש, להכות את הארץ חרם.

"הרגש הדתי", שבא לבדו תחת האידיאה האלהית, הוריד את הגבורה העליונה האידיאלית אשר לנשמת האדם עשר מעלות בשפל. חדל הששון הפנימי, אפסה העצמה הרוחנית העליונה, המשוה את רגלי האדם כאילות, המנצחתו בניגונתיה ושירת עוזה, ויבא סגנון של פרושיות של "מה חובתי ואעשנה" בעבדות קטנה מלאה זועה ורפיון. ולעומת אותה הירידה של הגבורה העליונה אשר לאורה האלהית, בחיי הצבור וחיי היחיד המעורבים בו, ירד גם כן הרעיון הלאומי ממשגב אידיאליותו האדירה והקוסמת, ויהי ל"רעיון מדיני", למין "מסחר המתפשט על נפשות רבות" "המדינה היא חברת אחריות גדולה". הירידה הכפולה, מרום מעלה האידיאה האלהית אל התכונה הדתית ועל ידה, ממעלת הגבורה הלאומית אל השיטה המדינית, נטלה את זיו החיים מן העולם והופעת נשמות גדולות היתה לחזון יקר מאד. אפסו גבורי חל ענקיים, וירבו במקומם עסקנים נמוגים ודלי מעש, בוסים בטיט חוצות של רעיונות קטנים, שיש בהם מיני מסחרים חמריים ורוחניים.

הנסיגות שנעשו בעת כשלון הרוח, היו גם הם עצמם לכשלונות. כי לא חוללה האנושיות ולא תוכל לחולל שום מרכז לאומי, שהאידיאה האלהית תתגלה בו בתור השאיפה הפנימית של האידיאה הלאומית שלו, שלזה מוכשר רק העם הזה, המרגיש שהבשם הזה האידיאה האלהית אינו צריך שום בשם לבשמו, שהוא מספיק להניע את כל גלגלי חייו הכלליים, בטוב טעמים ובעצם שכלולם, לכל חפץ של גדולה לאומית והתעוררות חיים, לזה מוכשר רק ישראל בטבע יצירתו המיוחדת. "עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו". והנטיה הדתית, שנטתה את דרכה מהאידיאה השרויה בתוך

הלאומיות הישראלית, ושאינן לה שום אחיזה בעולם הרוח כי אם הסיוע המוסרי הפרטי שהיא מסבבת בעולם, לא תוכל לעמוד בתקופת התבכרותה של התרבות החברתית. הפרטים, המוכשרים לקבל הכרה מוסרית, יוסיפו אז תביעות מוסריות יותר טהורות ויותר מתאימות אל טבע החיים, ממה שתוכל אותה הנטייה הדתית לתן, בשביל הדאגה הפרטית לחיי הנצח ששמה בכליה. הצורך הרוחני הכללי, המביא את החלקים העכורים לידי מצב של פעולה ופגישה בחיים, הוא בעצמו יעביר אותם מן העולם, אחרי שכבר שמשו את פעולתם, לפי ערכם ומקומם, בהנשא ההכרה הברורה העולה למעלה למעלה, המוסר הטהור וכל תביעותיו הפנימיות. רק אז תשאר השאלה האלהית בעז טהרתה וכל ימי עולם, שהחלוקה הלאומית של האנושיות תוסיף על השכלול הכללי, תעמד אותה ההארה הדתית המפולשת בדרך ישר מאור האידיאה האלהית הלאומית החיה במקור ישראל. אז תתעלה לרוממות שרשה בקחתה עמה את כל הרכוש הרב של קניניה הרוחניים, שנתרבו בעשר מפורט דוקא על ידי ימי החשך ההם, ותעלה אתם לגבהי מרומה.

"ונשגב ד' לבדו ביום ההוא והאלילים כליל יחלף".

"ישנה ויחלף כליל

כל ממלכות האליל,

חסנך לעולם, לדור ודור נזיריך".

המאמר למהלך האידיאות בישראל להראי"ה קוק

מאמר זה נכתב כתגובה למאמרו של הסופר ש"י הורוביץ, שטען שעם ישראל אמנם תרם רבות לעולם, אך הוא סיים את תפקידו ואין עוד צורך בו. משום כך עתידו הוא התבוללות והטמעות בין העמים. הרב יסביר ויוכיח שתפקידו של העם לא נסתיים. מאמר תגובה זה מרכז חלק גדול מאוד מתורת הרב.

אידיאה – מילה ממקור יווני. מקורה מאפלטון ופרושה = "מציאות מוחלטת". ישות רוחנית עליונה שתפקידה להופיע בעולם הזה. למשל, מידת הרחמים בעולם מעידה על מידת הרחמים העליונה. כשאומרים: "בצלם אלוקים ברא את האדם", פרושו: שקיימת תבנית עליונה ובצלמה נברא האדם. ("נעשה אדם" (בלשון רבים) פרושו: השם נמלך במלאכי השרת האם לברוא את האדם אם – לאו).

לעומת המושג הזה, האידיאל - הוא הנטייה של האדם לרעיון נשגב כלשהו. האידיאל מגיע מן האדם לעומת האידיאה שמגיעה מלמעלה.

האידיאות אינן אלוקים אלא, התבנית הערכית הקדומה שממנה השתלשל העולם. האידיאה במקורה הינה מושג סטטי, שלא משתנה בעולם הזה: אך לפעמים האידיאות מופיעות ולפעמים – לא! לכל יש זמן ועת תחת השמיים ("כח העיתים" המוזכר בקהלת) ולכן משתמשים במושג - "מהלך האידיאות". כל ביחד יכולות להופיע רק אם תתגלה האחדות הקדומה שקדמה לבריאה עצמה. עד אז מופיע פרוד בין האידיאות. אפשר להמחיש זאת על ידי המקדשים: מקדש שלישי הוא האידיאה אשר הופיעה על ידי המקדש הראשון. המקדש השני הופיע כאנטיתזה לראשון. יש כיוון למהלך הדברים וכן – תכלית.

האידיאות הבולטות ביותר שהתייחס אליהן הרב: האידיאה האלוקית והלאומית.

האידיאה הלאומית מבטאת את שאיפת האדם לחיות בחברה בעוד שהשאיפה האלוקית מבטאת את שאיפת האדם לאינסוף. שניהם דוחפים את האדם לצאת מפרטיותו.

"קיימת הכנה לרעיון האלוקי..." - ישנה התפתחות באמונה, כך שפעם דברים שנחשבו בעינינו כשיא האמונה, הפכו להיות עבודה זרה ממש. כל חברה אנושית, יש בה ההשתוקקות לרעיון האלוקי. אפילו מגדיר אדם עצמו כאתאיסט, אין זה אומר שהוא כך. (הדת האתאיסטית היחידה היא הנצרות, כיוון שטוענת שניתן להרוג את אלוהים ולהלביש זאת בלבוש דתי). השתלשלות האמונה מלווה בכפירה בע"ז. אפילו משה לא ידע לגמרי את השם. חנה היתה הראשונה שקראה להי צבאות – והיא היתה הראשונה שקראה לו כך. אברהם אבינו לקח על עצמו אחריות רבה כאשר שבר את מושגי האמונה של כל בני האדם. היה עליו לוודא שהוא יתן להם אמונה נכונה.

"היא מצאה תמיד אי אלה מכשירים חמריים..." (עמ' קג').

לאידיאה האלוקית תמיד יש חומר גלם ראשוני. קבוצה של אנשים שמנסים להתארגן באופן כלשהו. "מגדל בבל" היה נסיון אוטונומי, מנותק מן הרעיון האלוקי. נסיון שבו מבססים את הרעיון הלאומי במנותק מן הרעיון האלוקי. זה לא עלה יפה, כי בסיכומו של ענין הכל מונע על ידי הרעיון האלוקי.

"ויש אשר החיים המעשיים..." ישנו מצב שמרוב התארגנות שוכחים את המקור. עסוקים כל כך בפרטי פרטי המפעל עד שאחר כך קשה להחזיר לתוכו את האידיאה האלוקית ולהפך. הרבה פעמים עסוקים כל כך באידיאה האלוקים שמתקשים להכניס לתוכה ממשות לאומית (נטורי קרתא, למשל).

בגן העדן היתה סמיכות גדולה מאוד בין האדם לבוראו. התחלת הקריאה בשם השם היתה אצל אנוש: "אז הוחל לקרוא בשם השם". התחלת הקריאה הזאת היתה חולין וע"ז. אך במהלך הזמן המפגש בין יסוד חברתי לאידיאה האלוקית – יצר לאום. חושבים לכאורה, שיש סתירה בין האידיאות האלוקיות לבין האידיאות הלאומיות: כאילו שהאידיאות האלוקיות נוצרו מהארה עליונה של נשמה גדולה ואילו הלאומיות - מתהליכי התנגשות בין לאומים שונים.

בעמ' קג', מתאר הרב כיצד המפגש בין היסוד החברתי לאידיאה הלאומית יוצר לאום: כוחות חיים יוצרים מצב של "רוח" ו"גוויה" (הראשון = אידיאה אלוקית, השני = לאומית). כשה מעוניין לפגוש קיבוץ לאומי הוא יוצר אומה, כאשר הוא מעוניין לפגוש יחיד - הוא מקבל תפילה.

החברה בנויה יותר על נטיות טבעיות גסות, קשה מאוד לכן ליצור חברה בעלת נטיות אלוקיות. לכן אם ינסו להשליט על הקיבוץ האנושי את הדת היא תזיק יותר ממה שתועיל.

לעומת זאת ה"פאשיזם" העלה את המדינה, הלאום לערך העליון והמוחלט.

הרב קוק זצ"ל צפה שלאחר נפילת הפאשיזם, תיווצר חברה מיואשת, שאפילו בפרט אין היא מאמינה. חברה הדואגת לרווחת הפרט תגיע בסופו של דבר למתירנות ואז יתעורר ניסיון ליצור מוטיבציה לכל מיני דברים רוחניים. כל חברה מגיעה למצב שהאור האלוקי מתכהה בה, מכיוון שכדי להתפתח היא צריכה להתבצר בדברים חומריים

לפי האסלם אין שום אידיאה לאומית, אלא אידיאה דתית בלבד. כל הלאומיות הערביות צמחו על ידי ערבים נוצרים. לפי הנצרות – יש הפרדה מוחלטת בין לאום לדת.

ביהדות – אין כל הפרדה. בזהות היהודית הלאומית יהיה מלכתחילה רק מה שאברהם אבינו רצה שיהיה בה. מכיון שהזהות היהודית הלאומית והדתית באות מאותו מקור אידיאי, אין כל אפשרות שהלאומיות היהודית תעזוב את המקור הדתי.

ה' בחר בטוב מכל אומה ואומה ויצר את עם ישראל. מתוך המפגש עם התרבויות השונות נוצרה בהיסטוריה ההויה הישראלית. כל הכשרונות גנוזים בתוך העם הזה, אך אינם מופיעים בגלוי, כדי שהעם יזדקק לאומות האחרות ובכך ישפיע עליהן וימלא את יעדו.

עמ"י קם לשם מטרה מסוימת = לקיים אידיאה אלוקית. במעמד הר סיני היה חיבור וזיווג בין כנסת ישראל להשם. עמ"י היו אנוסי השי"ת. מי שנישא לאנוסתו לא יכול להתגרש ממנה.

בשאר האומות המקור הגלוי של האידיאה האלוקית (= הנשמה) שונה מהמקור הגלוי של האידיאה הלאומית (= הטבע) ומכיוון שכל אחד מושך לכיוון שונה הם מתפרקים. כשהמקור של שתי האידיאות זהה, הם לא יתפרקו. זהו עם שקם על מנת לתקן את העולם, יש בו קדושה עצמית והוא שורש העולם והיסוד הכללי הכולל את הכל. זוהי מעין מעבדה לייצור קודש וקדושים. "ונלוו גויים... והיו לי לעם, ושכנתי בתוכם - הכוונה שעם ישראל יהיו להשם ככוהנים. יתרו ואיוב היו גויים. יתכן שיתרו היה בתחילה פאנתאיסט (מזהה את כל המציאות כאלוהים ממש ולא כגילוי). יותר מאוחר הוא הבין ששך כל גילוייו אינם האל עצמו. כך אמר: "עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלוהים".

הזהות היהודית איננה מסתלקת ממרחב הקודש, אפילו האדם חילוני הוא מייחס עצמו למשהו דתי. למשל, אליעזר בן יהודה, מחייה הלשון העברית, הגדיר את עצמו בעזרת שני סממנים

בולטים: השפה העברית = לשון הקודש וארץ ישראל = ארץ הקודש. הוא גם הגדיר את עצמו בתור מתנגד לרבנים.

עמ' קה', פרק ג'

אמורה להתקיים בחירה שניה לצורך הפיכתו של העם לכוהני האומות. הביטוי: "בני בכורי ישראל... משמעו שיש לו אחים נוספים, אולם המבדיל אותם משאר האחים היא הראשוניות. ר' חיים ויטאל אמר שלעתיד לבוא יגיעו הגויים לידי דרגה של ישראל בחו"ל = דת בלבד.

כשהיה העם במדבר היו לו ארבעה מוסדות: משכן, מלך, שופט כהן ונביא. לכל אחד מהם סמכויות משלו והפרדת רשויות היתה קימת ביניהם. המדבר היה המקום של איחוד האידיאות, המציאות דורשת הפרדת רשויות. אברהם ומשה איחדו את כל האידיאות.

פנחס היה נביא, אולם הנבואה נסתלקה ממנו עם הפיכתו לכהן.

שמואל היה ייחודי בכך שניסה לאחד הכל מלמטה. הוא עלה לשלטון על רקע חורבן שילה: לא בנה מקדש, לא ניסה להעמיד מלכות, לא ניסה להביא כהנים נוספים, אלא לקח לעצמו את כל הסמכויות. בימי שמואל נותר הרגש הדתי בלבד, הרגש האלוקי אבד.

הכניסה לארץ ישראל היתה מלווה בפגישה עם רחב הזונה: האומה היתה מנוזרת במדבר ולכן היתה קדושה, אולם עם הכניסה לארץ המרחב סיכן את העם – הסכנה היתה ירידה מוסרית. (ליצחק היתה יכולת מיוחדת לעמוד ברוחב הזה, לכן הוא קרא לבאר "רחובות").

הרב מסביר שמתוך חילול השם לעיתים קרובות מתקדש השם, ממש כמו במשפט שלמה כאשר מדובר בשתי נשים זונות, אך חכמתו של שלמה מתגלה לכל העמים. זהו תהליך הכרחי, הזנות היא תהליך הכרחי שמתוכו יצמח קודש ("וקם העם הזה וזנה אחרי אלוהי נכר בארץ").

עד ימי דויד המלך היתה חקוקה בנפש העם האידיאה האלוקית, אחר כך מה שהחזיק את העם היה זיכרון המקדש הראשון. (במצוות "שילוח הקן" נמצא סוד הגלות. נרמזו בה כל הגלויות: "הן כינה שולחתם").

עמ' קז':

"אוויר העולם" - הרב רומז שהשכינה (= נוכחות הבורא במציאות) היא כנסת ישראל. משל עומדת באמצע הקוסמוס נקודה בעלת כוח חיות מאוד גדולה, על מצחה חקוק השם – "ישראל" והיא אומרת בקול רם: "ברכו את ה' המבורך". עם ישראל הוא החיה הרוחנית המתהלכת בעולם הזה.

תקופת השופטים היתה תקופה לא יציבה. היא נקראה "הבל" (= משהו שעף בקלות). מאברהם עד שלמה עברו 15 דורות (כנגד 15 הימים שבהם הירח הולך ומתמלא). המשילו את האידיאה האלוקית לשמש ואת הלאומית לירח (הירח והשמש נמצאים ביחסים הדדיים של "תן וקח").

ימי שלמה היו ימים בעלי שלמות גדולה. אפילו היתה "הוראת שעה" להתיר לאכול ביום הכיפורים. זאת משום שמרוב הארת הכלל לא יכולים היו לטפל בבעיות הפרט וכידוע, יום הכיפורים בא לכפר על החטאים של כל פרט ופרט מבקרי המקרא טענו שיום הכיפורים הינו חג מאוחר לימי שלמה וחודש כציווי לתורה מאוחר יותר.

שיר השירים – נכתב על ידי שלמה ובימיו אהבת איש ואישה היתה אהבת השם. אהבה בימי שלמה - היתה בה קדושה. "לסוסתי ברכבי פרעה דימיתך רעייתי" = בת פרעה בהגיעה לירושלים היתה ברכבי פרעה המקושטים והיפים. לשלמה היו – 1000 נשים לא עקב תאוותיו, אלא בגלל רצונו לאחד את כל העולם. צריך היה לאחד את העולם כולו דרך מלכויות כל העמים כדי להביא לתיקון כולם. מכיוון שהיתה לו כוונה עילאית הצליחו נשים להטות את לבבו.

המעניין הוא שהעם לא היה שותף כלל לאותה עליה. הראיה - הדבר הראשון שעשו לאחר מיתת שלמה היה לסקול את שר האוצר במקום לשבחו.

עמ' קו', אמצע:

"אבל רק הרוח הלאומי" - קדושת הכלל היא דבר חשוב, אולם במהלך ההיסטוריה אין אפשרות ששניהם יופיעו יחדיו. לעתיד לבוא - קדושת הכלל תופיע לאחר תיקון קדושת הפרט. (לאורך ספר מלכים ודברי הימים מודגש, שלמרות שלשלמה בעיות רבות, לא יתן לו השם ליפול עקב נטיית חסד לאביו, דויד. שלמה היה צריך להכנס לרשימה של המלכים שלא יהיה להם חלק לעולם הבא, אך בגלל דויד אביו זה לא קרה).

בימי בית שני לא היתה שרויה השכינה במלואה, אך צדיקים רבים היו. שנאת חינוס פשתה בעם. נביא איננו יכול לתקן את הפרט וקדושתו. לכן חכם עדיף עליו בנושא זה.